

کودکان اسرائیلی در کتاب‌های درسی چه می‌خوانند؟

یک مؤسسه مطالعاتی اسرائیلی اعلام کرده که اطلاعات دانش‌آموزان صهیونیست در مورد کشورهای اسکاندیناوی بیش از همسایگان عرب‌شان است

یک مؤسسه مطالعاتی اسرائیلی اعلام کرده که اطلاعات دانش‌آموزان صهیونیست در مورد کشورهای اسکاندیناوی بیش از همسایگان عرب‌شان است و تنها 4/1 درصد زمان درس آنها به تاریخ کشورهای عربی اختصاص دارد ولی به شدت به این کودکان علیه مسلمانان نفرت تزریق می‌شود.

به گزارش #171& مذهب نیوز؛ به نقل از مشرق، کتاب‌های درسی در رژیم صهیونیستی منبعی برای ازدیاد نفرت و نهادینه کردن آن علیه مسلمانان و اعراب است که چند تن از محققان اسرائیلی نیز با هشدار نسبت به این مساله آن را به ضرر این رژیم دانسته اند.

#171& ایلی بودیا؛ استاد دانشگاه حیفا در پژوهشی که انجام داده است مطالب کتاب‌های آموزش رژیم صهیونیستی را منحرف خوانده و تأکید کرده است: #171& این مطالب باعث می‌شود تا افکاری غیر قابل قبول در خصوص عرب‌ها در ذهن دانش‌آموزان صهیونیست جای گیرد و حس تنفر نسبت به این قوم را در وجود آنان ایجاد کند تا جایی که این مطالب در درازمدت در تصمیمات مقامات دولت عبری در خصوص جنگ یا صلح تأثیر مستقیم داشته است. #171& در پژوهش این استاد دانشگاه که با عنوان #171& مناقشه اعراب و اسرائیل در کتب تاریخ مدارس اسرائیل؛ تدوین یافته و توسط مؤسسه تحقیقاتی موسوم به مدار منتشر شده، آمده است: #171& کتاب‌های تاریخی که در مدارس اسرائیلی تدریس می‌شود باعث ایجاد چالش استاتیک و تداوم روند حالت جنگ می‌گردد و به صورت غیرمستقیم افراد را به سمت چالش مسلحانه می‌کشاند. #171&

*سه چهارم کتاب‌های تاریخ مدارس اسرائیل به دانش‌آموزان اجازه تحقیق در مورد مسائل خطرناک را نمی‌دهد!

ایلی بودیا می‌افزاید: #171& نظام آموزشی اسرائیل برای خلق یک حافظه جمعی جدید برای صهیونیست‌ها شیوه‌ای نژادپرستانه را پیش گرفته است که همین امر باعث می‌شود تا واقعیت‌های موجد در تاریخ را قربانی نیازهای کنونی و آتی اسرائیل نماید. #171& وی می‌گوید: #171& سه چهارم کتاب‌های تاریخ که در مدارس اسرائیل آموزش داده می‌شود، هرگز به دانش‌آموزان اجازه تحقیق در مورد مسائل به اصطلاح خطرناک را نمی‌دهد. در واقع این کتاب‌ها بیش از همه به تعمیق ارزش‌های صهیونیسم، تأکید بر اسطوره‌ها و تمجید قهرمانان افسانه‌ای می‌پردازند و تلاش‌شان در راستای ایجاد یک حافظه جمعی واحد برای افرادی است که از اقصی نقاط جهان به اسرائیل مهاجرت کرده‌اند. #171&

این نویسنده صهیونیست‌ها خاطرنشان می‌سازد: #171& توصیفی که در کتاب‌های تاریخ از مناقشه اعراب و اسرائیل شده است کاملاً ساده و یک‌جانبه و فاقد هرگونه دقت می‌باشد تا جایی که در این کتاب‌ها، چهره‌ای که از اعراب ترسیم شده است، مشتی افراد فاقد انسانیت می‌باشد. #171&

در ادامه پژوهش مذکور می‌خوانید که #171& در کتاب‌های تاریخ دانش‌آموزان، صهیونیست‌ها افرادی متمدن و صلح‌طلب تصویر شده‌اند و در مقابل تصویر ارائه شده از عرب‌ها تصویر مشت‌خاکن، عقب‌مانده، جنایتکار آدم‌ربای کثیف، تجاوزکار و خرابکار می‌باشد. اگر به نگرش این کتاب‌ها در خصوص اولین رویارویی میان مسلمانان و یهودیان در شهر مدینه نگاه کنید، می‌بینید که قبایل یهودی ساکن در شهر مذکور به عنوان افرادی محترم و شیردل؛ ولی عرب‌ها افرادی حيله‌گر و خیانتکار توصیف شده‌اند که با نیرنگ و دسیسه‌چینی یهودیان را شکست داده‌اند. #171& اوصافی همچون وحشی‌ه‌گر دزد، سارق و تروریست به کار رفته است.

* باید برای تعمیق ارزش‌های صهیونیسم کوشید حتی اگر به قیمت زیر پا گذاشتن فرهنگ صلح باشد
ضمناً هر اقدامی که در طول تاریخ از سوی عرب‌ها علیه یهودیان انجام شده است با نام تجاوز و کشتار از آن یاد می‌کنند تا از این طریق رابطه مستقیمی میان عرب و آنتی‌سمیتزم ایجاد کند. آنتی‌سمیتیسمی که ریشه در تجربه تاریخی یهودیان در اروپا دارد. در کتاب‌های دانش‌آموزان ما، عرب‌ها به عنوان همان #171& عمالقه؛ جدید یعنی همان سرسخت‌ترین دشمن یهودیان در تورات توصیف شده‌اند که این امر باعث می‌شود تا مناقشه اعراب و اسرائیل حالتی اسطوره‌ای به خود بگیرد و عرب‌ها نیز در نظر صهیونیست‌ها دیگر حالت غیرانسانی را داشته باشند. به هر حال، هجمه‌هایی که علیه عرب‌ها در کتاب‌های درسی انجام شده است نوعی فراقبلی نسبت به موضع یهودیان در قبال غیریهودیان به شمار می‌رود. #171&
وی در ادامه به نقل گفته‌های #171& زیگرید لیهمان؛ پژوهشگر یهودی می‌پردازد و می‌گوید: #171& ما به عنوان یهودی

همیشه عرب را به عنوان یک دشمن تلقی می‌کنیم. ما به عنوان یک اروپایی، عرب‌ها را آسیایی و دشمنی جدی برای تحقیق آرمان‌های قومی خود می‌دانیم. ما به عنوان سوسیالیست، عرب‌ها را به عنوان نماینده واپسگراترین گروه در جامعه جهانی تلقی می‌کنیم.؛

این نویسنده صهیونیست در بخشی دیگر از اظهارات خود از واکنش عجیب و غریب یهودیان نسبت به دیدار انوار سادات، رئیس جمهور اسبق مصر از تل‌آویو سخن گفت و اظهار داشت: «مسئولان عالی‌رتبه اسرائیل در آن زمان بر این امر تأکید داشتند که باید برای تعمیق ارزش‌های صهیونیسم کوشید حتی اگر به قیمت زیر پا گذاشتن فرهنگ صلح باشد و در نهایت نیز کار به جایی رسید که «زیلولون هامر؛ وزیر وقت آموزش می‌گفت برخی رهبران عرب معتقدند که اگر در میدان جنگ موفق به نابودی ما نشوند، از طریق صلح این هدف را تحقق خواهند بخشید.&

*تنها دو درصد مریبان یهودی در طرح تقریب دیدگاه‌های دانش‌آموزان عرب و یهودی شرکت کردند ایلی بودیا یادآور می‌شود که «کتاب‌های درسی دانش‌آموزان اسرائیلی در تلاش است تا این باور را منتقل کند که صلح با اعراب پایه‌های موجودیت اسرائیل را تهدید می‌کند تا جایی که وقتی «اسحاق فانون؛ وزیر آموزش اسبق اسرائیل طرح تقریب دیدگاه‌های دانش‌آموزان عرب و یهودی را به اجرا گذاشت، تنها دو درصد از مریبان یهودی در این طرح شرکت کردند که این امر نشانگر موضع مخالف نهادهای مذهبی یهودی در خصوص انجام چنین طرح‌هایی است. به دیگر سخن حافظه جمعی که براساس آن یهودیان قربانیان نسل‌کشی به شمار می‌روند. در واقع زنجیری است که یهودیان را گرفتار گذشته‌شان می‌سازد.& در این پژوهش که توسط مؤسسه مطالعاتی مدار انجام شده آمده است: «اطلاعات دانش‌آموزان صهیونیست در مورد کشورهای اسکاندیناوی بیش از همسایگان عرب‌شان است که همین امر نیز در پیچیدگی مناقشه موجود و نیز بسترسازی جهت استفاده از قدرت و خشونت علیه عرب‌ها نقش بسزایی داشته است. در حال حاضر (2008) تنها 4/1 درصد از زمان تعیین شده برای درس تاریخ در مراکز آموزشی به تاریخ کشورهای عربی اختصاص دارد.& اندیشمندان مذکور می‌نویسند: «یهودیان هنگام مهاجرت به اسرائیل، تصویری که از یک دشمن و یک بیگانه داشتند، با خود از اروپا آوردند و به اشتباه عرب‌ها را به عنوان مصداق این دشمن تلقی کردند.«؛ «آنطوان شلحت؛ دیگر نویسنده صهیونیست که مسئولیت نگارش مقدمه پژوهش فوق‌الذکر بر عهده وی بود می‌گوید: «درباره زمانی میان روی کار آمدن «لیمور لیوناد؛ (وزیر اسبق آموزش رژیم صهیونیستی) تا سال 2000، چهره‌های راستگرا و تندرو در رأس هرم آموزش در اسرائیل قرار داشتند و در دوره‌ای که لیوناد منصب وزارت را بر عهده گرفت خطرناک‌ترین دوره برای آموزش اسرائیل به حساب می‌آمد زیرا این نهاد تعلیمی تا یک قدمی فاشیسم پیش و چنین تبلیغ می‌کرد که در فلسطین خالی از سکنه به جز اندکی افراد نبوده اند که البته این تعداد هم در سال 1948 از محل زندگی خود گریختند.&